

πρίζω κάλλιστα νὰ βράπτω καὶ νὰ κεντῶ, καὶ ἀγαπῶ πολὺ τὴν ἐργασίαν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι θὰ ἤμεθα πλουσιώτεροι τοῦ Ρουσώ, διότι ἡ γυνὴ του, εἶπεν ὁ Κ. Σάνδερ, ἦτον ὀκνηρά.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Λεονῆς γελῶν τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας, πολὺ ὀκνηρά καὶ δὲν καθίστα τὸν σύζυγόν της πολὺ εὐτυχῇ.

— Διότι ὁ σύζυγός της ἦτο πτωχὸς, δὲν ἔχει οὕτως; ἠρώτησεν ἡ νέα γυνή.

— Πιθανόν, φίλη μου, διότι γενικῶς αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσι σύζυγον πτωχόν.

— Εἰς Γαλλίαν;

— Εἰς Γαλλίαν καὶ παντοῦ, ἀγαπητὴ μου Γεσουάλδῃ· ἀλλὰ σὺ θὰ μὲ ἀγαπᾷς;

— Ὡς σὲ ἀγαπῶ ἔτι περισσότερον διότι βλέπεις ὁ πλούσιος σύζυγος δὲν ἀνήκει ὀλόκληρος εἰς τὴν γυναῖκά του, ἔχων πολλὰς αἰτίας ὅπως τὴν παραμελῇ.

Ἡ σύμβασις λοιπὸν αὕτη τοῦ ἔρωτος, τῆς πενίας καὶ τῆς φιλεργίας συνεφωνήθη τοιοῦτοτρόπως καὶ θρησκευτικῶς ἐτηρήθη.

Ὁ βραβευθεὶς ἐν Ρώμῃ, ὁ συντάκτης τῆς ἀνεκδότου Κλεοπάτρας, ὁ Λεονῆς Ρ. ὑπῆρξεν ἔκτοτε κατ'εἶνε ἀκόμη σήμερον ὁ καλλίτερος τῶν ἀντιγραφῶν τῆς μουσικῆς. ἔχει δὲ δύο τέκνα καὶ τοῖς ἔδωκεν ἐπάγγελμα, ὕπερ τὰ ἀπομακρύνει πάσης ὁδοῦ ἀγούσης εἰς Ρώμην.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Π. Γ. Α.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἡ Κόλασις τοῦ Δάντου, ἐξελληνισθεῖσα ἐμμέτρως, καὶ μὲ σημειώσεις ἐξηγηματικὰς, ιστορικὰς καὶ φιλολογικὰς ἀναπτυχθεῖσα κατὰ τὰ πέντε πρῶτα ἄσματα, ὑπὸ Παραγιώτῃ Βεργωτῇ Κεφαλλήνῳ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ νέου Βεργωτῇ ἐπιχειρηθεῖσα μετάφρασις ἐνὸς τῶν δυσκολωτέρων ποιητῶν Ἰταλῶν, εἶναι ἀρκούσα μαρτυρία τῆς φιλοπονίας καὶ τοῦ περὶ τὰ καλὰ ἔρωτος νέου ὀργῶντος πρὸς τὰς φιλολογικὰς ἀσκήσεις. Τὰ ἐν τῇ ἀναγγελλομένῃ μετάφρασει προλεγόμενα, ὥς καὶ μικρὰ περὶ ποιήσεως πραγματεία προταχθεῖσα, δεικνύουσι νέον μελετήσαντα πλεῖστα ὅσα καὶ δυνάμενον νὰ ἐκθέτῃ τὰς ἰδέας του μετὰ τινος λογικῆς τάξεως πρὸς δὲ μετὰ ἱκανῆς σαφηνείας καὶ χάριτος. Ὁ ἡμέτερος μεταφραστὴς ὡς ἀρμοδιωτέραν πρὸς παράστασιν τῶν εἰκόνων τοῦ ποιητοῦ

γλῶσσαν, ἔκρινε τὴν δημοτικὴν καὶ ταύτην προὔτιμησε τῆς τῶν λογίων καθαρευούσης, οἱ δὲ στίχοι του εἰσὶν οἱ δεκαπεντασύλλαβοι ἀνομοιοκατάληκτοι. Δὲν ἔχομεν ἤδη σκοπὸν νὰ ἐξετάσωμεν καὶ αὖθις τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης, φρονούμεν ὅμως ὅτι καὶ ἂν ἡ καθαρεύουσα γλῶσσα δὲν εἴναι ἡ ἀρμοδιωτέρα εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ ἔθνους, οὐχ' ἦττον ὅμως ὁ μὴ πικραδεχόμενος αὐτὴν, εἴτε ὁ θέλων νὰ γράψῃ γλῶσσαν ἐννοουμένην παρὰ πάντων, ὀφείλει καὶ οὗτος νὰ τελειοποιῇ καὶ ἐξευγενίσῃ τὸ ὕψος τῆς γλώσσης τὴν γράφει.

Ἡ στιχουργία τοῦ μεταφραστοῦ, εἰ καὶ ἐλευθέρα τῆς ὁμοιοκαταληξίας, πάλιν προσκόπτει ἐνιχυοῦ. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὅπως μεταφράσῃ τις εἰς στίχους ποιητὴν ξένον, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ μεγίστην εὐχέρειαν καὶ ἔξιν περὶ τὸ στιχουργεῖν. Τὸ νὰ ἐκφράσῃ τις ἰδίᾳς ἰδέας διὰ στίχων δὲν εἶναι τόσον δύσκολον, ὅσον τὸ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἰδέας ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ Δάντου, τοῦ τολμιοτέρου περὶ τὴν ἐκφρασιν ποιητοῦ.

Ἄλλ' ἐκφέροντες τὰς ἀνωτέρω κρίσεις ἡμῶν, οὐχ' ἦττον ὅμως ἐπαινοῦμεν τὸν φιλόπονον μεταφραστὴν, ὅστις καὶ τοι ἔχων νὰ παλαίσῃ πρὸς τοσαύτας δυσχερείας δὲν ἀπέκαμεν ἂν δὲ τὸ ἔργον δὲν ἀπέβῃ τέλειον, ἀποδοτέον εἰς τὸ δυσχερὲς αὐτοῦ· ἀείποτε ὅμως ἔσεται εὐγενὴς φιλολογικὴ ἀπόπειρα γενομένη ἄνευ ἐγωῖσμου καὶ ἀξιώσεων.

Γ.

Προφητικὸν Ἀθηναϊκὸν ἡμερολόγιον τοῦ διασημοῦ ἀστρονόμου Καζαμία, μετ' εἰκονογραφιῶν διὰ τὸ ἔτος 1866 κ. τ. λ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν τέχνων Ἀρδρέου Κορομηλᾶ.

Ὁ Καζαμίας ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς Καζαμίας, ὁ διὰ τὰς ἀμαρτίας του θάνατος ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν κατασταθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὑπὸ τοῦ γήρως καταβληθείσης Πυθίας, ὁ ποικιλοχρόους στολὰς κατ' ἔτος ἐνδυόμενος καὶ ὑπὸ μοσχομαγκῶν εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος, μετὰ πολλὰς περιπλάνήσεις καὶ βάσανα εὔρε τέλος πάντων ἐφέτος ἄσυλον ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ Ἀλθώτα, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἔγεινεν ἀγνώριστος. Ὁ καλὸς Ἀλθώτας τὸν ἔλουσεν, τὸν ἐκτένισε, ἀντεκατέστησε τὰ χονδρὰ καὶ ρυπαρὰ αὐτοῦ ἱμάτια δι' ἄλλων εὐπρεπεστέρων, ἐκάλυψε τὰς τυλώδεις χεῖράς του διὰ χειροκτίων καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὰς συναναστροφάς.

Τί θὰ εἴπῃ νὰ πείσῃ τις εἰς καλὰς χεῖρας!